

Nincs jó véleménye a könyvkiadásról, úgy véli, e téren a kilencvenes évek végi partizánkodás még ma is tart. A pályázatok leszűkültek, csak a legjobbak vagy legszerencsésebbek jutnak intézményi támogatáshoz. Az irodalmat mindig is a „szponzorok” irányították, csak koronként más-más néven emlegették őket. Olykor már visszatetsző, hogy bárki bármit kiadhat, ha pénze van hozzá. A könyvkiadás és -forgalmazás hiénáit megveti. Úgy véli, a politika korrupttá tette az értelmiséget is, de e „tőkemenyasszony Kati” is szeret táncolni.

Arra a kérdésre, hogy menetrendszerűen következnek-e újabb Bölöni-kötetek, ezt a választ kapom:

— Ami engem illet, évente írok egy kis kötetre valót, amit a magam erejéből és jóindulatú barátaim segítségével kiadok. Ez az én „fekete sorozatom”. Köteimeiből azok kapnak, akiket valóban érdekel, amit írok. Ismerem őket. Minden túlzás nélkül mondhatom: van „táborom”. Látom az olvasóimat, amikor írok. Ez is valami, de nem újdonság. Mindig is láttam...

László Miklós (Hargita Népe, 2008. május 24.)

Nagy Irén

Ősz

Színarany pengő csüng a faágon,
vándorló szellő jár a rét felett,
könnyű az ég is, frissen fényezett.
Ma nagy békesség van a világon.

Mint aki nem adósa senkinek,
tékozló az ősz, szórja kincseit.
Mélyvörös bársonyt, rőt selymet terít
a fák alá. Gyűjteni nincs kinek.

Hatalmas a fény, a nyárral rokon.
Csitulóban, szendereg a bánat.
Szél ringatja, mint az őszi ágat,
amíg el nem alszik a lombokon.
